

Hans August Engelhardts prædiken påskedag

Taler

Hans August Engelhardt
Sognepræst

Dato

20. april 2025

Sted

Ramløse og Annisse kirker

Omstændigheder**Prædikentekst**

Markusevangeliet kapitel 16, vers 1-8

- 1 Har nogen af jer kendt til øjeblikke, hvor lyset falmer?

Ikke bare øjeblikke, hvor solen går ned. Men det andet slags mørke.

- 5 Det, der kryber ind bag øjnene, sætter sig i kroppen, og får alt til at føles...
Fremmed.

Hvor fornemmelsen af retning formudres og bliver til støj.

- Og selv håbets stemme står tilbage; lille og spinkel som et fortabt barn, der leder
10 efter sin mor i menneskemængden.

Måske var det da en dør smækkede bag et menneske, vi aldrig så igen.

Eller da noget, vi troede skulle blomstre — noget vi havde lagt håb og kræfter i
— visnede mellem hænderne.

- 15 Måske var det en kærlighed, der ikke holdt. Måske var det døden, der kom uden
varsel, som en tyv i natten.

Vi har alle stået der, tror jeg – midt i den rungende tavshed –
med et lydløst spørgsmål brændemærket på vores læber:

20

“Hvor er Gud nu?”

Og det er netop hér, midt i det sted, der hvor lyset har trukket sig tilbage, at
dagens evangelium begynder.

- 25 Ikke med triumfens brus. Ikke med overskudsagtig klarhed.
Ikke med hverken fanfarer eller gyldne glorier.
Men i den anspændte stilhed før verden tager form.

30 Tre kvinder går. Det er tidlig morgen, den slags dunkelhed hvor verden endnu ikke har valgt sine farver. De taler ikke til hinanden. De behøver det ikke – sorgen har nemlig sit eget sprog, sin egen vægt.

De går med hænderne fulde af duftende olier – og knuste forventninger - men
35 det de virkelig bærer, som de fleste her har båret, er en kærlighedshistories sidste gestus; omsorgen for et menneske, der nu er gået tabt.

Den ene holder flasken tæt ind til brystet, den anden stirrer stift frem. Den tredje snubler, men fortsætter.,

De går ikke fordi de tror på et mirakel.

40 De går, fordi kærlighed tvinger dem.

De går, fordi det er dét, man gør, når man elsker.

Og man kan næsten se deres ansigter for sig, i det de opdager;
at stenen er væltet. Graven er åben. Graven er tom – og det de troede var
45 slutningen, viser sig at være Guds indånding.

“Han er ikke her.”

Det er ikke bare en sætning. Det er et JORDSKÆLV!

50

Det er himmelske ord, der flækker virkelighedens overflade.

Ord, der åbner en kløft mellem dét, vi tror, vi ved –

og dét, Gud nu afslører:

55 At døden, den gamle hersker med støv i skægget og skygger i sit slør,
er væltet af tronen. At dét, vi kaldte punktum,
nu er Guds eget komma.

At dét, vi kaldte tomt, nu er blevet skabelsens MODERSKØD.

60

For graven er ikke bare tom, i dag.

Den er tømt.

Tømt for død – fordi den er fuld af Guds eget liv.

Tømt for mørke – fordi den er fyldt med lys, der ingen skygge kaster.

65 Tømt for det, der binder – fordi den er fyldt med den Gud, der gør ALTING
NYT.

Dødens gab er gjort tandløs. Kristus efterlod den tom.

70

Påskens morgenrød, er altså ganske utrolig og ufattelig. Vi forstår det slet ikke – ligesom kvinderne heller ikke forstår det. Hvordan skulle vi det?

For vi leder stadig efter Gud i fortiden. I begreber. I de gamle billeder og nye

75 billeder – ofte ikke andet end selvbilleder.

Vi leder stadig dér – på tankernes gravsplads. Vi prøver at begribe og betvinge religion. Vi skændes og slås og slår ihjel for det.

Men den Gud, der i dag opstår, den LEVENDE;

80 er ikke en Gud, vi finder blandt de døde. Er ikke en Gud vi kan sætte på formel.

Ikke en Gud vi kan fange i vores forestillinger.

Livets Gud, livets kilde, skaber verden på ny – lige nøjagtig her, i dag, og altid, fra den pjaltede tømrersøns tomme grav.

85 Som kinesernes visdomsskrifter siger:

“De Ti-Tusind Floder flyder fra Tomhedens Kilde.”

Og måske, bare måske, var det deres måde at sige:

Døden er ikke. Opstandelse ER.

90 Graven er tømt: og fuld af Guds eget LIV.

Jeg talte engang med én, som mistede sit barn. Han kunne ikke få sig selv til at forlade graven, som han hver dag besøgte.

95 Han blev der i timevis. Nogle dage føltes det som om, han nærmest boede ved det lille gravsted.

Og det var sådan set ikke fordi han ikke VILLE give slip– men fordi han ikke kunne.

100 Han sagde, at det var som om kærligheden holdt ham fastspændt – fysisk! Som om sorgen havde sin egen tyngdelov. Han var bundet til graven.

Og hver dag han kom, var det dét samme.

Fastfrosset til det sidste han følte han havde tilbage.

105

Og så – en dag – stod det pludselig strålende klart for ham: graven var tom.

110 Og han sagde, at det var ikke fordi sorgen forsvandt (den bærer han for altid) –
det var ikke ”meningen” han fandt – men der var noget i ham, der pludselig blev
”gennemsigtigt”. Han vidste: Alt det smukkeste – latteren, gråden, stemmens
klang, ømheden – det var ikke fanget i jorden, var ikke bundet af den alt for lille
grav. Det levede i Gud, sagde han, og han var fri til at leve MED sorgen; OG fri
fra at drukne i graven.

115

Og måske er det sådan, det viser sig. Ikke som et stort brus.
Måske mere som et stille suk. Et lille håb, der spirer mod al logik.
Et nærvær, som gør os gennemsigtige, så vi ser, at Livets Gud, gør alting nyt.

120

Og måske er det dér, vi mærker det – friheden til at leve:
Når vi står i køkkenet med hænderne i opvasken, og vores barn eller barnebarn
lægger sin hånd i vores – uden grund.
Når vi vågner før daggry, og mørket føles som en mur – men alligevel synger en
solsort.

125

Når vi sidder ved sygesengen hos en vi elsker, og ved, uden at nogen siger det, at
dette øjeblik er helligt.
Når vi ser et træ stå i fuldt flor, midt i dis og kulde – og noget i os standser, fordi
stenen er rullet væk.

Og vi aner:

130

Han er.

Evangeliet er ikke, at du skal tage dig sammen og rejse dig.
Evangeliet er, at du allerede er rejst.
Fordi kærligheden ikke er bundet til graven.
Fordi tomheden ikke var tom – men fyldt med Gud.

135

Døden er ikke. Opstandelse ER.

Selv når døren smækker.
Selv når lyset falmer.
Selv når døden kommer som en tyv i natten.

140

Søg ikke den levende blandt de døde.

Han er ikke der.

Vi kan ikke begribe, men vi kan lade os bære.

Døden er ikke.

Opstandelsen er.

Christos Anesti!

150 **Herren er opstanden.**
Sandelig, han er opstanden.

Glædelig påske.

155
Amen.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

160
Kildetype
Digitalt manuskript

Tags

Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet, Påskedag

165
URI
<https://www.dansketaler.dk/tale/hans-august-engelhardts-praediken-paskedag>

170

175

180